ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΚΑΤΟΠΙΝ εισηγήσεως τοῦ συνδέσμου ἀγωνιστῶν τοῦ ΕΔΕΣ νομοῦ Ἰωαννίνων, τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης διέθεσε τὴν ἀπαιτουμένην πίστωσιν καὶ ἀνηγέρθησαν ἡρῶα τῶν πεσόντων ἀγωνιστῶν ἀνταρτῶν, ὁπλαρχηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν τοῦ Ἐ.Δ.Ε.Σ. 1942—45 εἰς τὰς ἱστορικὰς τοποθεσίας Κανέταν, Δρῖσκον καὶ λόφον Περάματος.

Τί νὰ πῶ; Ἂς πῶ: Καλὴ ἀρχή!

□

ΜΙΑΝ ἀληθινὰ συγκινητικὴν ἱστορίαν μοῦ ἀνέφερε φίλος ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Ρόδου. Ὁμᾶς Σουηδῶν ἐγνώρισεν ἑλληνικὴν οἰκογένειαν μὲ τρία κοριτσάκια πού, ἐνῷ οἱ γονεῖς των εἶναι ἀρτιμελεῖς καὶ ὑγιεῖς, αὐτὰ ἔχουν ἀτροφικὰ τὰ κάτω ἄκρα. Δηλαδή, ἀντὶ ποδιῶν, εἶχαν σκελετωμένα καὶ ἀγκυλωμένα πόδια. Οἱ Σουηδοὶ αὐτοὶ τουρισταὶ ἔκαμον πρόκειται ἔργον μεταξὺ των καὶ ἐπῆραν ἕνα ἀπό τὰ κοριτσάκια μαζί των εἰς τὴν Σουηδίαν. Ἐκεῖ τὸ μικρὸν καὶ εὐτυχὲς πλάσμα ὑπεβλήθη εἰς ἀλλεπαλλήλους ἐγχειρήσεις μὲ θαυμαστὰ ἀποτελέσματα. Πρὸ ὀλίγου, τὸ κοριτσάκι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ρόδον μὲ κανονικὰ πόδια καὶ δυνάμενον νὰ περιπατῇ μὲ τὴν ὑποστήριξιν δύο μικρῶν μπαστουνιῶν.

Καὶ τώρα, αἱ ἄλλαι δύο μικραὶ ἀδελφαί του κλαίουν καὶ ἀλόεν φωνάζουν:

—Καὶ μεῖς θέλουμε νὰ περπατοῦμε.

Μὰ δὲν ὑπάρχει ἄλλη πηγὴ φιλανθρωπίας — πλὴν Σουηδῶν τουριστῶν;

□

ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ περιγράφει τὴν ἀκόλουθον σκηνήν: Καθὼς ἐταξιδεύαμε πρὸς τὴν πόλιν Α. δι' αὐτοκινήτου, αἰφνιδίως εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων, πελώριος γύψ διέγραψε κύκλον ἐπάνω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον, κατέβη καὶ ἐκάθησε καταμέσης τοῦ δρόμου. Ἦτο ὡς ἕνα εὐμέγεθες ἀρνί. Ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἐκάρφωσε τὸ ψυχρόν του βλέμμα πρῶτον εἰς τὸ αὐτοκίνητον καὶ κατόπιν εἰς τὸν κάμπον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ δρόμου.

—Πέσε ἐπάνω του! εἶπεν εἰς τὸν ὁδηγὸν ὁ ἕνας τῶν συνεπιβατῶν.

—Χτύπα τον! εἶπεν ὁ ἄλλος. Δὲν σηκώνεται εὔκολα! Τὸν προλαβαίνουμε!

Μόλις ἀπείχαμε δέκα μέτρα ἀπὸ τὸν γῦπα καὶ ἴσως νὰ συνέβαιναν αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν οἱ συνεπιβάται: νὰ τὸν κτυπήσωμεν. Ὁ ὁδηγός, ὅμως, ἀνέκοψε ταχύτητα καὶ τὸ «ὄρνιο», εἰς μίαν στιγμὴν ἐγύρισε τὸ γυμνὸν κεφάλι του, ἐκάρφωσε ἐπάνω μας τὸ ψυχρὸν του βλέμμα, ἐτάνυσε τὰ πτερά του, ποὺ εἶχαν ἄνοιγμα μέτρων, ὑψώθη, ἰσοζυγίσθη καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ὁρίζοντα. Ἦτο ἀληθινὰ μεγαλοπρεπὲς τὸ θέαμα τοῦ ἐπιβλητικοῦ πτερωτοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἤθελε νὰ σκοτώσῃ, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐμφωλεῦον εἰς τὴν ψυχήν του πνεῦμα τῆς καταστροφῆς, παραγνωρίζων τὶ προσφέρουν τὰ τόσον κυνηγημένα ὄρνεα εἰς τὸν γεωργόν, ἀπαλλάσσοντα τὴν ὑπαίθρον ἀπὸ τὰ θνησιμαῖα, τοὺς ἀρουραίους καὶ ἄλλας μάστιγας.

□

ΕΠΡΕΠΕΝ ΑΣΦΑΛΩΣ νὰ τὸ λέγῃ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀγρότου ποὺ ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὸ χωρίον Κλειδί τῆς Φλωρίνης, διεξήγαγε θανάσιμον ἀγῶνα ἐναντίον ἑπτὰ λύκων. Ὁ ἀγρότης ὡδήγει ἀγροτικὸν ἐλκυστῆρα, ὅταν ὑπέστη τὴν ἐπίθεσιν τῆς ἀγέλης. Εὐτυχῶς εἶχε μαζί του τὸ κυνηγετικόν του ὅπλον καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμίαν του, ἐπυροβόλησε καὶ ἐσκότωσεν, εὐθὺς ἀμέσως, δύο λύκους. Οἱ ἄλλοι, ὅμως, ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν τοιχῶν καὶ ἐπεχείρησαν νὰ τὸν κατασπαράξουν. Ὁ γεωργὸς μὴ ἔχων τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διὰ νὰ ξαναγεμίσῃ τὸ ὅπλον του προσεπάθει νὰ ἀπωθήσῃ διὰ τοῦ κοντακίου τοῦ ὅπλου του τοὺς λύκους, ἐνῷ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐχειρίζετο τὸ τιμόνι καὶ ἐστριφογύριζεν εἰς τὸ χωράφι. Αἱ ἀπεγνωσμέναι του προσπάθειαι εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ριφθοῦν οἱ τρεῖς λύκοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ παρασυρθοῦν ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὸν ἑλκυστῆρα. Οἱ δύο ὑπολειφθέντες, ἐκφοβηθέντες, ἐτράπησαν ἐπὶ τέλους εἰς φυγήν.

Χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὁ ἀγρότης ἐσώθη χάρις εἰς τὴν ψυχραιμίαν του. Πρέπει, ὅμως, κανεὶς νὰ θαυμάζῃ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν τετραπόδων αὐτῶν τὰ ὁποῖα πρὸ οὐδενὸς ὀρωδοῦν καὶ πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἐγθροὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ λέγεται. Ἄλλωστε δὲν συνηθίζουν νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, εἰμὴ μόνον ὅταν ἐξωθοῦνται ἀπὸ τὴν πείναν ποὺ κάμνει καὶ τὸν ἄνθρωπον λύκον.

□

ΕΝΤΕΛΩΣ διαφορετικὴ κατάστασις παρουσιάζεται εἰς ἄλλην ἀνταπόκρισιν:

«Λύκος ἐπετέθη μὲ ἀγρίας διαθέσεις ἐναντίον τῶν ποιμνίων τῶν Γ. Καραγιάννη καὶ Θεοδώρου Κίτσιου, χάρις ὅμως εἰς τὴν ψυχραιμίαν των, οἱ ποιμένες κατώρθωσαν νὰ φονεύσουν τοῦτον μὲ φόπαλα. Μπράβο των».

Ἀλλὰ ἀξίζει τάχα εἰς τοὺς ποιμένας τὸ «μπράβο»; Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸν λύκον ποὺ ὡς μόνον ὅπλον εἶχε τὰ δόντια του. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐπετέθη ἐναντίον δύο ποιμνίων καὶ τῶν φυλάκων των. Καὶ οἱ πολλαπλάσιοι φύλακες κατέβαλαν ἐν τέλει τὸν ἕνα καὶ μόνον λύκον. Εἰς ποίους λοιπὸν ἀνήκει τὸ «μπράβο»; Εἰς τοὺς ποιμένας ἢ εἰς τὸν ἕνα καὶ μόνον λύκον ποὺ ἐνήργησε τὴν ἐπίθεσιν;

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

ΠΑΡΚΕ
ΦΩΤΗ ΚΟΝΣΤΑΝΤΑΤΟΥ
Πληροφορίαι Γερμανοῦ 2, τηλ. 70-545

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ "Ο ΚΑΛΟΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗΣ,,

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ σωματείου «ὁ Καλὸς Σαμαρείτης», εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην, παρὰ τὴν πραγματικὴν ἀποστολήν του, ἤτις συνισταμένη εἰς καθαρῶς φιλανθρωπικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς σκοπούς, δὲν βλέπει μετ' εὐχαριστήσεως τὰς διὰ τοῦ τύπου ἐμφανίσεις καὶ διαμάχας, νὰ μεταχειρισθῇ καὶ αὐτὸ μετὰ μεγάλης του λύπης τὰς ἐφημερίδας τῆς πόλεώς μας, διὰ ν' ἀπαντήσῃ εἰς καθαρῶς συκοφαντικὸν καὶ ἀναληθὲς δημοσίευμα, ἅπερ εἶδε τὸ φῶς εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» μὲ τὸν τίτλον περὶ τὴν γενικὴν συνέλευσιν τοῦ Σωματείου μας καὶ τὸ ὁποῖον δυστυχῶς ἐνεφανίσθη καὶ ἀνωνύμως μὲ τὴν γενικὴν ψευδῆ ἔνδειξιν «Τακτικὰ μέλη τοῦ Σωματείου».

Ἡ ἀνάγκη τῆς δημοσιεύσεως προεκλήθη ἀκόμη εἰς τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἤτις ἐδημοσίευσεν τὸ ἄνω δημοσίευμα, δὲν κατετέθησαν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπευθύνων τῆς συντάξεως αὐτοῦ, ὥστε τοῦτο νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρα παρασκευάσματος ἀχαρακτρίστου ἀνωνυμογράφου, καθ' ὅσον εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ, ὅτι οὐδὲν τακτικὸν μέλος τοῦ Σωματείου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προβῇ ἀδικαιολογήτως εἰς τοιαύτην ἀσχημίαν.

Τὸ Δ. Συμβούλιον λαβὸν γνῶσιν σήμερον τοῦ ἄνω δημοσιεύματος, προέβη εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν αὐτοῦ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Προέδρου του κ. Δημ. Καλαντζόπουλου καὶ ἔλαβε τὰς κάτωθι ἀποφάσεις:

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Σωματείου «ὁ Καλὸς Σαμαρείτης» συνελθὸν σήμερον τὴν 17)5)65 ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 8 μ.μ. εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν λόγω τοῦ εἰς βάρος του δημοσιεύματος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ» ἀποφασίζει τὰ κάτωθι:

1. Νὰ ἀπευθυνθῇ ἔγγραφον εἰς τὴν Δ)σιν τῆς ἐφημερίδος «Ἐθνικὸς Κήρυξ» δι' οὗ νὰ ζητεῖται ἡ συμφώνως τῷ Νόμῳ γνωστοποίησις εἰς αὐτό, τοῦ ὀνόματος τοῦ συντάκτου τοῦ ὡς ἄνω δημοσιεύματος καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ὑποβληθῇ μήνυσις ἐπὶ συκοφαντικῇ διὰ τοῦ τύπου δυσφημίσει κατὰ τοῦ συντάκτου τούτου, καὶ εἰδικώτερον διὰ τὰς περικοπὰς αὐτοῦ: 1) «Ὁ Πρόεδρος κ. Δημ. Καλαντζόπουλος δὲν προήδρευσε τῆς ἐκτάκτου γενικῆς συνελεύσεως, ἀλλ' ἀπετόλμησε νὰ πράξῃ τοῦτο παρανόμως καὶ βιαίως». 2) «Ἡ τοιαύτη γενικὴ συνέλευσις ἤρχισε τῶν ἐργασιῶν της ἐν βίᾳ καὶ σπουδῇ μὴ ἔχουσα τὴν νόμιμον ἀπαρτίαν». 3) «Τὸ προεδρεῖον τοῦ Δ. Συμβουλίου ἔτυχε γενικῆς καὶ ἄνευ προηγουμένου ἀποδοκιμασίας καὶ ἀπεπέμφθη τελικῶς παρὰ πάντων σχεδὸν τῶν μελῶν τῆς συνελεύσεως διὰ τοὺς ὡς ἄνω λόγους». 4) «Ταῦτα πάντα λαβὼν ὑπ' ὄψιν του ὁ πρόεδρος τῆς γενικῆς συνελεύσεως Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιος Σφουγγατάκης διέλυσε νομίμως ταύτην».

2. Λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὰ λαβόντα χώραν γεγονότα κατὰ τὴν ἔκτακτον συνεδρίασιν, τῆς παρ' αὐτοῦ συγκληθείσης γενικῆς συνελεύσεως τοῦ Σωματείου κατὰ τὴν 9)5)1965 εἰς τὴν Διακίδειον Σχολὴν εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ὑπαίτιον τούτων τὸν Ἀρχιμ. κ. Ἀθανάσιον Σφουγγατάκην διὰ τοὺς κάτωθι λόγους. Ἡ ὡς ἄνω γενικὴ συνέλευσις ἐκλήθη νομίμως βάσει τοῦ ἄρθρου 12 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Σωματείου ὡς ἔκτακτος τοιαύτη μὲ τὸ μοναδικὸν θέμα, «τῶν ἀνακοινώσεων εἰς αὐτὴν ἐκ μέρους τοῦ Δ. Συμβουλίου ἐπὶ τῆς ἀναφυείσης διενέξεως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιμ. κ. Σφουγγατάκη τῆς προκληθείσης ἐκ πράξεων τοῦ τελευταίου τούτου, ἃς δὲν νομίζει ὅτι πρέπει νὰ θέσῃ ἀκόμη ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ Σωματείου. Εἰς τὴν συνέλευσιν αὐτὴν ἦτο αὐτονόητον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προεδρεύσῃ ὁ ἐν λόγῳ κληρικός, παρὰ τὴν ἰσοβίαν Προεδρίαν παρ' αὐτοῦ τῶν γενικῶν συνελεύσεων, ἣν ἔλαβεν ἐν τῇ οὐσίᾳ μόνος του, ὡς κύριον ἰδρυτικὸν μέλος τοῦ ἐν λόγῳ Σωματείου καὶ τοῦτο τῷ λόγῳ ἐδήλωσεν εἰς τὴν ὡς ἄνω πρόσκλησιν, ὅτι λόγῳ κωλύματος τοῦ κ. Σφουγγατάκη, τὴν προεδρίαν τῆς ἐκτάκτου ἐκείνης γενικῆς συνελεύσεως θὰ εἶχεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, πρᾶγμα ὅπερ ἀναγράφει καὶ ἐπιτρέπει τὸ ἄρθρον 19 τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Σωματείου καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τὸ αὐτὸ ἄρθρον 19 προσθέτει ὅτι ὁ λόγῳ κωλύματος ἀναπληρωτὴς εἶναι τοιοῦτος ἐφ' ὅσον τύχει τῆς ἐγκρίσεως τῆς γενικῆς συνελεύσεως, ἐν πλειοψηφίᾳ ἀποφαινομένης, πλὴν ἡ πονηρὰ αὐτὴ διάταξις ἐὰν ἡρμηνεύετο μὲ ἐκ τῶν προτέρων ἔγκρισιν τῆς γεν. συνελεύσεως δι' ἑκάστην περίπτωσιν κωλύματος τοῦ ἰσοβίου Προέδρου, ὅστις προεδρεύει τῆς γενικῆς συνελεύσεως, θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν πλήρη ἀδυναμίαν τῆς ἐφαρμογῆς της καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι πρέπει νὰ ἑρμηνευθῇ αὕτη ὡς ἡρμηνεύθη καὶ παρ' ἡμῶν, ὅτι δηλ. ἐν περιπτώσει κωλύματος τοῦ ἰσοβίου Προέδρου, ὡς ἐν προκειμένῳ, ἐκ τῶν πραγμάτων συνέβαινεν, ἀναπληροῦται οὗτος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΩΣ

—Περὶ ὁριστικῆς παραχωρήσεως μεταλλείου ἐν τῷ Νομῷ Ἀχαΐας εἰς τοὺς: 1) Κων)νον Ἰωάννου Μπουνιαν κάτοικον Αἰγίου, Δεξαμενῆς 7. 2) Ἀθανάσιον Παν. Κουμανιώτην κάτοικον τῆς Κοινότητος Σκοτάνης Νομοῦ Ἀχαΐας. 3) Ρήγαν Κυρ. Παναγόπουλον κάτοικον Ἀθηνῶν Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 10. καὶ 4) Γεώργιον Ἀν. Μαρωνίτην κάτοικον Ἀθηνῶν, Θεμιστοκλέους 18».

Ο ΝΟΜΑΡΧΗΣ ΑΧΑΪΑΣ

Διὰ ταυταρίθμου ὑπ' ἀριθ. 20.383 καὶ ἀπὸ 24ης Ἀπριλίου 1965 προκηρύξεως ἡμῶν, ἐκδοθείσης α) συνεπείᾳ της ἀπὸ 9)5)1963 αἰτήσεως των: 1) Κων)νου Ἰωάν. Μπούνια κατοίκου Αἰγίου, ὁδὸς Δεξαμενῆς 7. 2) Ἀυανασίου Π. Κουμανιωτου κατοίκου τῆς Κοινότητος Σκοτανης τοῦ Νομοῦ Ἀχαιας. 3) Ρήγα Κ. Παναγοπούλου κατοίκου Ἀθηνῶν, ὁδὸς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ 10 καὶ 4) Γεωργίου Ἀν. Μαρωνίτου κατοίκου Ἀθηνῶν, ὁδὸς Θεμιστοκλέους 18, περὶ ὁριστικῆς παραχωρήσεως μεταλλείου καὶ καταχωρηθείσης τὴν 8ην Μαιου 1963 εἰς τὸ παρὰ τῇ Νομαρχίᾳ Ἀχαΐας τηρουμενον βιβλιον μεταλλείων ὑπ' αὐξ. ἀριθ. α)1963, νομίμως ἐπιδοθείσης, β) τῆς ἀπὸ 11)2)1965 ἐκθέσεως που ἐπιθεωρητοῦ μεταλλείων Α' περιφερείας «περὶ ὁριστικῆς παραχωρήσεως μεταλλείων, εἰς τους ἐν θέματι ἀναφερομένους, ἐπὶ χώρου κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν χωρίων Κάτω Κλειτορίας, Κανιου, Βρωσσαίνης καὶ Καστριῶν τῆς ἐπαρχίας Καλαβρύτων τοῦ Νομοῦ Ἀχαΐας ἐκπάσεως 7.100 στρεμμάτων καὶ ἔχοντες τὰ ἑξῆς ὅρια, ὡς καθορίζονται εἰς τὸ ὑποβληθὲν εἰς τετραπλοῦν σχεδιάγραμμα ὑπὸ κλίμακα 1: 10.000· ἀπὸ ἐκκλησίαν Ἀγ. Δημητρίου χωρίου Κάτω Κλειτορίας, ὕψωμα Βέρτιζα ὑψόμ. 762 ἐκεῖθεν εἰς ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν χωρίου Καστριά, ἐκεῖθεν εἰς Κορυφὴν Ψηλὴ Γούδα ὑψόμ. 1459, ἐκεῖθεν εἰς ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν χωρίου Κάνι καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἀρχικὸν σημεῖον ἐκκλησία Ἀγ. Δημητρίου χωρίου Κάτω Κλειτορίας καὶ γ) τῆς ὑπ' ἀριθ. 9415)25—4—1961 ἡμερέας ἀποφάσεως δημοσιευθείσης εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 144 τῆς 8—5—1961 Φ.Ε.Κ. τεύχος β' δι' ἧς ἐχορηγήθη εἰς τοὺς ἐν θέματι ἄδειαι μεταλλευτικῶν ἐρευνῶν εἰς τὸν ὡς εἴρηται χῶρον.

Καλοῦνται

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ὑποβάλουν τὰς ἐφέσεις ἢ ἐνστάσεις των κατὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω, αἰτουμένης ὁριστικῆς παραχωρήσεως, ἐντὸς μηνὸς εἰς ἡμᾶς, εἰς δὲ τὸν ὑπουργὸν Βιομηχανίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀπὸ 17)31 Ὀκτωβρίου 1935 Α. Ν. (ἀντικαταστήσαντος τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Κ.Κ.).

Η παροῦσα δημοσιευθήτω συμφώνως τῇ ἀπὸ 2—4—1965 δηλώσει τῶν αἰτούντων εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένην ἡμερησίαν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» καὶ εἰς τὴν ἐν Πάτραις ἐκδιδομένην τοιαύτην «ΗΜΕΡΑ» καὶ εἰς μίαν μόνον ἔκδοσιν.

Ὁ Νομάρχης
ΑΡΙΣΤ. ΚΑΚΟΥΡΗΣ

GENEVIEVE FOSTER

Τὸν καιρὸ τοῦ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ

1809 - 1865

7ον

Ὅταν στὸ νέο κόσμο ἡ Βραζιλία, τὸ Μεξικὸ κι ἡ Νότια Ἀμερικὴ εἶχαν πιὰ ἀποκτήσει τὴν ἀνεξαρτησία τους, ἡ Ἑλλάδα, τὸ ἀρχαιότερο πολιτισμένο ἔθνος τῆς Εὐρώπης, πολεμοῦσε σκληρὰ γιὰ τὴν ἐλευθερία της.

Τὸν ἀγῶνα της παρακολουθοῦσαν μὲ πολλὴ συμπάθεια οἱ Εὐρωπαϊκοὶ λαοί καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἀγγλικός. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἀρχίσει τὴν ἐπανάστασή τους τὴ χρονιὰ ποὺ ὁ νεαρὸς Γλάδστον τέλειωνε τὸ Κολλέγιο τοῦ Ἕτον.

Ἡ μορφωμένη νεολαία τῆς Ἀγγλίας ἔδειξε ἀμέσως ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων, γιατὶ μελετοῦσε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ γιατὶ ἡ Ἑλλάδα ἦταν γι' αὐτὴν ἡ μεγάλη καὶ ἱστορικὴ χώρα τοῦ Ὁδυσσέα, τοῦ Μενελάου, καὶ τῶν ἄλλων ἡρώων τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Τρεῖς Ἄγγλοι ποιηταὶ ἀγάπησαν ἰδιαίτερα τὴν Ἑλλάδα καὶ κάθε τι τὸ ἑλληνικό. Ὁ Κήτς, ποὺ εἶχε γράψει τὴν Ὠδὴ σὲ μιὰν ἑλληνικὴ ὑδρία, ὁ Σέλλεϋ ποὺ στιχούργησε τὸ μῦθο τοῦ Προμηθέα, κι' ὁ Βύρων ποὺ δὲν τραγούδησε μονάχα στὰ ποιήματά του τὴν Ἑλλάδα, μὰ κι ἔδωσε τὸ αἷμα του γι' αὐτήν.

Οἱ Ἕλληνες τοῦ «21» θαλασσινοὶ ἢ βουνήσιοι, ἦταν σκληραγωγημένοι κι' ἀορενωποὶ ἄνθρωποι, ἀλλ' εἶχαν ζήσει 4 αἰῶνες κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῶν Τούρκων κι εἶχαν πέσει σὲ τόσο θλιβερὴ κατάσταση, ποὺ πολὺ λίγοι ἀπ' αὐτοὺς μιλοῦσαν τὰ ἑλληνικά—ὅπως τὰ μάθαιναν οἱ νέοι τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ἕτον.

Ὡστόσο, ὕστερ' ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ ἐπανάσταση, οἱ Ἕλληνες ἀπέκτησαν πάλι συνείδηση τῆς ἔνδοξης ἱστορίας τους κι' εἴχαν ἀρχίσει νὰ εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὸ γένος τους. Σ' ὅλο τὸν κόσμο διάσημοι λογοτέχνες ἔγραφαν γιὰ τὶς πολεμικὲς ἱστορίες τῶν ἀγραίων Ἑλλήνων, πολλοὶ γονεῖς βάφτιζαν τὰ παιδιά τους μὲ ὀνόματα μυθικῶν ἡρώων καὶ πλούσιοι ὁμογενεῖς χτίζανε σχολεῖα γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὴ σωστὴ γλῶσσα καὶ τὴν ἱστορία τους.

Ἡ κίνηση γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἀπὸ τὸ 1796, καὶ νωρίτερα, ὁ Ρήγας Φεραῖος τύπωνε ἐπαναστατικὲς προκηρύξεις, γεωγραφικοὺς χάρτες μὲ ἐλεύθερες τὶς τουρκοκρατούμενες χῶρες, καὶ θρησκευτικὰ ποιήματα γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας.

«Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά», ἔλεγε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁ Ρήγας ποὺ ἦταν κι ὁ ἱδρυτὴς μιᾶς μυστικῆς ἑταιρίας γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων σκλαβωμένων βαλκανικῶν λαῶν. Καθὼς ὅμως ἑτοιμαζόταν νὰ ἔρθει στὴν Ἑλλάδα, ἡ αὐστριακὴ ἀστυνομία τὸν ἔπιασε στὴν Τεργέστη καὶ τὸν παρέδωσε στοὺς Τούρκους, ποὺ θανάτωσαν ἄγρια τὸν ἐθνομάρτυρα. «Ἀρκετὸν σπόρον ἔσπειρα», εἶχε πεῖ πεθαίνοντας ὁ Ρήγας, «θὰ ἔρθει μέρα ποὺ θὰ βλαστήσει».

Ἔτσι ἄρχισε ἡ πρώτη πράξη τοῦ πολύνεκρου δράματος μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων, μὲ θεατὲς ὅλο τὸν πολιτισμένο κόσμο ποὺ παρακολουθοῦσε μὲ συγκίνηση τὶς ἐξελίξεις τοῦ ἀγῶνα.

«Ὡς πότε παλληκάρια νὰ ζῶμεν στὰ στενά», εἶπαν κι ἄλλοι Ἕλληνες ὕστερ' ἀπ' τὸν Ρήγα, καὶ μὲ ἀρχηγὸ τὸν Ὑψηλάντη κήρυξαν ἐπανάσταση κατὰ τῶν Τούρκων (1821), μὲ τὴν κρυφὴ ἐλπίδα πὼς θὰ βοηθοῦσε κι ἡ Ρωσία, παλιὸς ἐχθρὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ Ρωσία δὲ βοήθησε κι ὁ Ὑψηλάντης νικήθηκε.

Ἡ δεύτερη πράξη παίχτηκε στὴν Πελοπόννησο. «Τοῦρκος νὰ μὴ μείνει στὸ Μορηᾶ», ἦταν τὸ γενικὸ σύνθημα. Ἐκεῖ ἡ ἐπανάσταση ἐπεκράτησε, καὶ σὲ λίγο οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες μαζεύτηκαν στὴν Ἐπίδαυρο κι ἀνεκήρυξαν τὴν Ἑλλάδα ἀνεξάρτητη χώρα.

Οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀρχίσει τὰ ἀντίποινα μὲ τρομοκρατικὲς πράξεις. Στὴ Πόλη κρέμασαν τὸν Πατριάρχη Γρηγόριο. Στὴ Χίο διέταξαν ὁμαδικὲς σφαγές. Οἱ ναυτικοὶ τῆς ἐπαναστάσεως δίκαια τοὺς τιμώρησαν γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα καίγοντας τὸν τουρκικὸ στόλο μὲ τὰ πυροπολικά τους.

Μόλις ὅμως οἱ Ἕλληνες εἶχαν διώξει τοὺς Τούρκους, ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν ἀναμεταξύ τους. Τώρα ὁ Τοῦρκος ἔδειχνε ἀδυναμία· δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἀνίκητος καταχτητής. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Σουλτάνος εἶχε ζητήσει βοήθεια ἀπ' τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς Ἕλληνες.

Ἔτσι, στάλθηκε στὸ Μωρηᾶ ὁ Ἰμπραήμ. Ἐκαπῆρε πίσω τὴν Πελοπόννησο, πέρασε ἀντίκου καὶ πολιόρκησε τὸ Μεσολόγγι, τὸ μέρος ποὺ πέθανε κι' ὁ λόρδος Βύρων.

Οἱ Ἕλληνες πολέμησαν μὲ τόση παλληκαριὰ καὶ μὲ τόσες θυσίες, ποὺ στὸ τέλος συγκινήθηκαν οἱ Μεγάλες Δυνάμεις. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία πράξη.

Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία κι' ἡ Ρωσσία στείλανε πολεμικὰ στὸ Ναυαρίνο, καὶ στὴν ὁμώνυμη ναυμαχία, ποὺ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ γίνηκε μὲ ἱστιοφόρα, νικήθηκαν καὶ βυθίστηκαν ὅλα σχεδὸν τὰ τουρκοαιγυπτιακὰ καράβια.

Ὕστερα οἱ Γάλλοι διώξανε τὸν Ἰμπραήμ ἀπὸ τὸ Μωρηᾶ, κι' οἱ Ρῶσσοι κατέβηκαν ἀπὸ πάνω μέχρι τὴν Κωνσταντινούπολη. Στὸ τέλος, τὸ 1829, ὁ Σουλτάνος ὑποχρεώθηκε ν' ἀναγνωρίση τὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δράμα ἔπαιρνε τέλος.

Ἡ Ἑλλάδα — ἐλεύθερη τώρα — κάλεσε γιὰ βασιλιὰ τὸν πρίγκηπα Λεοπόλδο, θεῖο τῆς Βικτωρίας, κι' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀρνήθηκε, πρῶτος βασιλιᾶς στὴ νεώτερη Ἑλλάδα γίνηκε τὸ 1833 ὁ πρίγκηπας Ὄθων τῆς Βαυαρίας.

Γιατὶ οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν μεταλλείων βοήθησαν νὰ ἐφευρεθῇ ὁ σιδηρόδρομος. Ποῦ καὶ πῶς γεννήθηκε ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐφεύρεση

Τὸ 1829, ὅταν ἡ Βικτωρία ἦταν δέκα χρονῶν κι ὁ Λίνκολν ἔμπαινε στὰ εἴκοσι, ὁ Στήβενσον ἔφτειανε τὸ περίφημο ἀτμοκίνητο ἁμάξι καὶ γεννιόταν στὸν κόσμο ὁ σιδηρόδρομος. Ἐξῆντα χρόνια, ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Τζέϊμς Βὰτ εἶχε πρωτοφτειάξει μιὰ ἀτμομηχανή, εἶχαν οἱ ἄνθρωποι ὄνειρο πῶς θὰ βάλουν αὐτὸ τὸ μηχάνημα νὰ τρέχῃ πάνω σὲ ρόδες. Καὶ σιγὰ—σιγὰ τὸ κατάφεραν.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους εἶχαν ἐνδιαφερθεῖ γιὰ τὴν ἰδέα α